

Povestea mea începe în primul meu an de facultate. În acest an, am trecut prin multe probleme.

Părinții mei au divorțat, am avut un accident de mașină și unul dintre prietenii mei a murit.

Așa că m-am întrebat: De ce sunt aici? Care este scopul vieții?

Am început să mă îndoiesc de sensul vieții. Și, fiind creștin, am început să cercetez.

Am mers într-o tabără a bisericii și am găsit pe toată lumea cântând cuvinte pe care nu le cunoșteam.

I-am întrebat despre întrebările care mă frământau.

Dar nu au deschis Biblia pentru a-mi oferi un răspuns.

Fiecare mi-a dat propria lui opinie.

Răspunsurile erau diferite între ele, ba chiar uneori contradictorii.

Chiar și concepțiile lor despre Dumnezeu erau limitate, contradictorii și neconvingătoare.

Cum poate Dumnezeu să fie răstignit și să sufere?

Așa că am realizat că există prea multe interpretări în creștinism.

În timp ce studiam la universitate, lucram și la o benzinărie. Unul dintre colegii mei era un indian hindus.

L-am întrebat: Care este povestea zeului hindus cu cap de elefant? Nu ați fi putut alege, de exemplu, un zeu cu cap de leu?

Hinduismul nu m-a convins.

Am continuat să cercetez alte religii. Următoarea mea întrebare a fost despre iudaism.

După o lungă căutare, am găsit și în iudaism concepții contradictorii despre Dumnezeu, la fel ca la preoții creștini.

Așa că nici în iudaism nu am găsit ceea ce căutam.

În cele din urmă, am cercetat budismul și am crezut că acesta este cel pe care îl voi alege.

Dar când am aprofundat, am descoperit că nu era o religie, ci doar un mod de viață atrăgător.

Într-o zi, un prieten m-a întrebat despre religiile pe care le-am studiat.

I-am spus că am cercetat creștinismul, hinduismul, iudaismul și budismul.

El m-a întrebat: „Dar despre islam?”.

Am răspuns: „Nu voi cerceta islamul. Ce m-ar face să mă gândesc la religia lor!?”.

Dar, după un timp, am intrat într-o moschee fără să-mi scot pantofii, trecând peste covorul de rugăciune.

Era să calc pe capul unui om care se prosterna (în rugăciune).

Atunci am privit și am văzut un șeic venind spre mine cu un zâmbet pe față.

Mi-a spus: „O zi frumoasă, prietene! Cum ești?”.

Această primire călduroasă din partea șeicului m-a făcut să-l întreb și să-i spun toate întrebările pe care le aveam.

Ceea ce m-a uimit cel mai mult a fost că, atunci când întrebam, nu-mi răspundeau imediat.

Luau Coranul și îmi spuneau: „Citește aici, frate”.

Și acolo găseam răspunsul, indiferent de cât de dificile erau întrebările mele.

După două săptămâni, l-am întrebat pe unul dintre musulmani: „De ce nu-mi dai părerea ta personală?”.

El mi-a răspuns: „Nu pot avea o opinie proprie când vorbim despre cuvântul lui Allah (unicul Dumnezeu care merită să fie adorat)”.

Acest răspuns m-a impresionat profund.

Apoi, am luat un exemplar din Coran acasă și am început să-l citesc.

Am observat că nu era ca o poveste obișnuită, ci un text care îmi poruncea și mă îndruma.

Într-o noapte, am început să reflectez la dovezi precum faptul că munții sunt ca niște țărugi sau la dezvoltarea embrionului în pântecul mamei.

Am spus: „O, Allah, călăuzește-mă!”.

Atunci, totul s-a schimbat.

Am simțit că Allah mi-a arătat calea, pentru că acest univers, cu toată frumusețea și complexitatea lui, nu putea exista fără un Creator.

Am decis să devin musulman și am rostit mărturisirea de credință.

După ce am rostit-o, toate fricile și îndoielile au dispărut din mintea mea.

Atitudinea mea bună față de tatăl meu l-a făcut să înțeleagă că islamul este diferit de minciunile răspândite despre el.

Așa că mi-a cerut (să citească) Coranul.

Și sunt sigur că, în curând, va îmbrățișa islamul, in shaa Allah (dacă Allah voiește)